

Otokar Březina

Tys nešla (Svítlání na západě)

Přilíš brzy jsem rozsvítil lampy a do váz natrhal kvítí
a vůněmi, jež v plamenech šlehají krví, své sně jsem nadechl;
koberec prostel jsem, naléval vína, v nichž slunce minulé svítí,
jež před lety usínala v chudých mých vinohradech.

Tys nešla. Hodiny z dálky se smály, má jara v nich jasmínový kvetla
a dýchala na tvůj neznámý obraz ověnčený lilijemi;
čas vadl, ruže chřadly, vína má hořkla, rudla má světla,
a sny, jež jsem ti naproti vyslal, se vrátily teskný a něžný.

Tys nešla. Zaklinal jsem tě magií Vůle, jež prostorem sálá
proudy tajemných spojení a přenaší nehlubší chvění.
Vetrum jsem házel setbu své touhy, aby v duši ti vzplála
v ohnivě keře a sugescí vůně vedla tvé snění.

S dušemi básníků jsem hovořil o tvé váhavé chůzi;
naděje má s umdleným úsměvem seděla na prahu dveří;
oněmělé cesty, házení se schouliily stromy a v soumraku hrůzy
šlépěje přátelských kroků jak černým sněhem se zavály šetř.

Tys nešla. Kdo tě potkal a svedl z mých zahrad? Či leká
tě oblek, jenž zhaslými slunci se pozdvihá nad mým domem se prostel?
Či smrt, která zabíjí na křížovkách mé hosy a čeká,
až sám se přiblížím k oknu, blízko na osudný dostel?

Je pozdě již. Zácilony zdvihám, okna svá bez bázně otvíráám vyšším
a od hvězd zvoní mi píseň započalá před staletími;
neznámý hlas tvůj chladivým nárazem éteru slyším
z té písně věčné se třásti tóny přitlumenými.

V noci všech světů padá, kde polibků jářavá bouře se sráží,
jež rozžehá v křížení blesku nesčené životy příští.
Věť, my se to lhbáme tisíci retů, objeťm tisíci paží
ve věčnosti bolesné něhy, jež od věků do věků prýští!

Ve vášnivém tepotu věčného Srdce, jež tisíci úderů buší,
v tušení, jež prochází hroby a svítí z budoucích zofí,
v tajemství Zrání, jež v jedné duši slívá tisíce duší
a pohledem letícím věky na tváři spřízněné hoří.

Otokar Březina

Jsem jako strom v květu (Stavieelé chrámů)

Jsem jako strom v květu, zvonící hmyzem a včelami: ticho a smích;
krev, to je sluneční východ, kde v ohni se koupe omladý den;
v koridorech světla jsem prosteřel vůně pro kroky milenců svých
a všechna tajemství noci jsem hodila do klína žen.

Však žárlivá nechci, když za noci dřímu, umdlená objeťm jar,
bys toužil po eiherné kráse mých sester, jež vábí tě k hrám:
tisíce let jsem skládala bohatství svá jak královský dar
a těm, kteří dovedou něho nežadat, celý ho dám.

Pro ty je draždivá krutost mé lasky,
umdlení hrobový mír,
hloubka mých zraků, z nichž sálá
osudných souhvězdí víř,
všeňm mých číse, kde věčnosti světlo
do krve zlomené plá,
a polibku závratí,
sladká a zlá.

Nejsem jako mé sestry: noc věčná
je pozadím žhoucím mým smům,
nad hlavou milenců svaetbní pochodní
zažhám dům:

květy, které jsem nasila, ohnivým srpem jsem požála,
ptáky, které jsem lákala, plameny zaháním zpět;
však duše, jež čekají staletí, z tajemné noci své přileti,
v smuteiném tichu je uslyším šumětí,
etherných motýlů jiskřící let,
a kroužit kolem mých pochodní, které jsem rozžála
o země ohnivý sířed.

Otokykně Věčného, šílenství kněžna, znám hmoy nehlubší hlas,
slávu prvního slunce, soumraky posledních dní;
proud slzí se valí po kráse mých tváří a z rozkoší přivřených řas,
a v pláči mém hudba noci se chví a kroužící hvězdy jiskří se v ní;
neboť v mém smíchu šká kletba tajemné viny a čas,
a v pláči mém zvonícím úsměvem světla
naděje Návratu zní.